

Budapestre vonatkozó ujságcikkek

Szerző: -

Cím: *Megérkeztek a franciák*

Forrás: *Világ*

Bp.

1918. XI. 27.

(Hely)

(Idő)

(Köt. v. füz.)

(Oldal)

Osztályozás

Tárgy

341.324

Hely

Idő

"1918"

Személy

Megérkeztek a franciák A szálláscsináló tiszti misszió Budapesten

(A Világ tudósítójától.) Ma este félhét órakor megérkezett a megszálló francia hadosztályok szálláscsináló détachemenje. Tisztek és a szolgálatukra beosztott legénységbeli katonák tarka csoportja szállott ki a szabadkai vonalból, egy darab exotikumot és egy darab történelmet hozva magukkal. A tisztek javarészt a keleti francia hadsereg vezérkarának emberei, a közlegények pedig egyszerű katonák mindenféle fegyvernemből vegyesen, mintegy ötvenen összesen. Vonatjuk a jelzettel korábbi órában érkezett be, ezért aránylag egészen gyér közönség verődött össze fogadásukra, helyesebben meglátogatásukra. A keleti pályaudvar körül, ahová az első transzport érkezett, alig egy-két száz járó-kelő fogta körül a katonai teherautókat, melyek az érkezők bagázsát a hotelekbe és a szállásokra kijelölt villákba vitte. Akik ott voltak, összefüggő értelmességgel úgy viselkedtek, amint Magyarország szomorú helyzetéhez illik: komolyan, nyugodtan, legföljebb emberi, de nem tüntető politikai rokonszenvvel. Reméljük, hogy Budapest népe megőrzi a továbbra is ezt a magatartást.

A francia szálláscsináló tiszti küldöttség félhét órakor érkezett be a keleti pályaudvarra. Vonatjukat a rendőrség és a katonai térparancsnokság részéről kisebb kirendeltség várta, hogy az utbagazítás és rendőrtartás munkáját ellássa. Az érkezők vezetőjét, Raymond Condanne vezér-

kari őrnagyot egy magyar huszárornagy üdvözölte pár szóval, ezzel minden ceremónia nélkül, annál lázasabb sietséggel megkezdődött a kipakolás.

A küldöttség nagy podgyással érkezett, mint olyan utasok, akik hosszabb tartózkodásra jönnek. A tisztek szép városias ruhában, aranyos sapkával a fejükön, esinosan, a vezérkari urak választékosságával öltözve. Csaknem mind franciák, egy szerb. Egy magas, fiatal kapitány, büszkén hordozta körül két-csücskös, furcsa sapkáját. Volt is oka rá: a szerb hadsereg tisztje ő, aki ime, győztesként vonul be a magyar fővárosba. — eddigi politikánk diktátorainak, a nemzetföntartó történelmi osztály Tiszáinak nagyobb dicsőségére.

A tiszt úrak általában hideg, öntudatos győzők, akik egykedvű kuriozitással nézték Budapest sötét, szomorú utcáit, letompított, lerongyolt világvárosi fényét. Az a pár szó, melyet a kérdezőknek odavetettek, enyhe vállveregetés.

— Nisből jövünk. Nagyon hideg van erre a Balkánon. Budapest szép nagy város, de mi a pokolba kívánjuk, jobb szeretnénk már otthon lenni.

A katonák azok a mi kedves, egyszerű parasztgyerekeink. Mosolygó, barátságos bakafejűk sötét, vadászbarétéban, vagy egészen magyaros szabású sapkában. Csak az uniformist kéne megcserelni és rá se ismernénk bennük a franciára. Örvendezve a városnak, a városi jólétnek, a megtisztelő kiválasztottságnak büszkeségével mézdekélnék körül, a pakolásnál segítő megszólítására buzdón felelnek szapora nyelvükön, mint ha megértenék, a francia szónak pedig úgy megörülnek, alig győznek felelni.

Elbeszélgetnünk néhányat. Először kérdjük, — miután elmesélték, hogy Nisből jönnek, nagy részt automobilon, mert a boche-ok (ugy-e, itt nincs már egy se?) lerombolták Ujvadászig a vasutat, hogy nehéz harcok, nehéz nélkülözések után jönnék ebbe a szép nagy városba, — első kérdésük:

— Igaz-e, hogy Magyarország köztársaság?

— Igaz. — mondjuk — még pedig demokratikus köztársaság, teljesen idegen attól a kormánytól, mely a háborút vezette.

Ez nagyon tetszik nekik. Az egyik, egy pyreneusi, élisebb paraszt, komolyat bólint rá és szemrehányóan ezt jegyzi meg:

— De lássa uram, nekünk kellett idejönni, hogy ezt megérjük...

Természetesen, a közkatonában kész a rokonszenv irántunk. De hát kinek volt ellensége a közkatoná?

Lemoine, a 227. piu-piu. Alacsony, zömök, napbaráttotta, szeplős francia. Rótes bajusza van és olyan borotvátalan. Ferdén lelő a „berette”-je leír a mindig mosolygó szeméig és amint áll a nagy batynjával, duzzadt revolvertáskaival, sárosan, piszkosan, fáradtan, olyan, hogy nem is a franciát, az otkupáló katonát, hanem csak a

hazavágyó, földet kívánó parasztot lehet látni benne. Oly francia embert, aki puskával jött ide, de a családját hozta el! A keleti pályaudvar halljában, abban a szomorú pillanatban, mikor ententesapatok először jöttek be hozzánk, két mondata volt, amit érdemes feljegyezni:

— Köztársaság van már itt is?

Ez volt az egyik kérdése s mikor érdeklődünk, mi a foglalkozása otthon, mint egy elszakított háborús marfir úgy belenézett az új ismeretlen környezet és emberek közé és ezt felelte:

— Paplankészítő vagyok! — Van feleségem és ott a kis Luciel!

A Hungáriában nagy sürgős-forgás közepette installálják a vendégtiszteket. Különösen a szerbek legénykednek a hallban, csöppet se érezve durva bakárosztójuk kontrasztját az előkelő mi-

Keuvel. A francia tiszturak hamar otthonosan érzik magukat, megvetően fölényes arccal veszik tudomásul a besereglő bányász pestieket és az oszlopok, a korridorok mellől rájuk tüzelő, máris odaadó kíváncsisággal szemükbe furakodó pesti „szépségeket“.

Az előcsarnokon egy magas, khaki-ba öltözött, fezes marokkói spahi, (pompás vágású arab legény) megy keresztül, hátán hatalmas zsákkal, Coudanne őrnagy ur holmijával. A zsák alatt, vállán keresztülbevetve ott fénylett a karabély is. Ez jellemezte a legékesebben a mai bevonulást.

Egyelőre nem jeleznek új francia tisztszállítmányt. A keleti pályaudvari állomásfőnökség, ahová az elindult francia szállítmányokat jelezni szokták, nem kapott előjelentést újabb szállítmányról.